

Паула Лайт

Разказ на ужаса, декориран
с пожарничарски маркуч

Често в публичното пространство ме укоряват, че съм прекалено черногледа, че ми липсва всякакъв позитивизъм, че пътят, който соча (да се гласува със зачеркнати бюлетини) е безсмислен, вреден и нихилистичен. А какво да сторя, скъпи приятели? Какво?! Политическият живот на България ни поставя в ситуация да избираме между Сцила и Харибда, между две чудовища като кръга около комунистите и техните обслужващи сателити и злокобната клика на пожарникаря Бойко Борисов. Ако заговоря против БСП, ще се стигне до заключение, че аплодирам домогването на мафията до властта. Ако пък разоблича престъпните групировки около генерала, ще ме заклеймят, че съм радетел на комунизма. Представете си, че Ева е била отвратително грозна жена, а Бог щедро рекъл на Адам: „Избирай, Адаме, всички жени са твои!“ Ето до такова положение ни докараха тежненятия и предпочитанията на българските избиратели, които поставят на първите две места за бъдещите избори ГЕРБ и БСП.

Отначало си мислех, че е по-добре да се примирим с генерала, отколкото да рискуваме червената клика да тържествува. Просто споделях философията за „по-малкото“ пред „по-голямото“ зло. В този период вярвах, че бедата с Бойко Борисов се корени само в чалгаджийството, вопиющата простотия, псевдомъжкарството, което гордо парадира и кара домакините на средна възраст да сънуват мокри сънища. Мислех си, че България ще трябва да се справя само с един шумен нарцистичен самохвалко, при който еволюцията е наблегнала не на мозъка, а на тестостерона. Надявах се, че „твърда“ ръка от страна на този медиен Рамбо не ще накърни сигурността и перспективите пред България. После прогледнах и, подобно на Чарлз Чаплин, който отначало се присмивал на Хитлер, а едва по-късно прозрял страховитата му същност, вече хич не ми е смешно. Не мога да приема да мълча! Злото си е зло, дори когато е навлякло клоунски одежди. Ще ви разкажа една страховита приказка. Не откривам колелото и топлата вода. Всички факти, с които ще ви запозная, са казвани по-малко или повече ясно в различни сайтове на нета и в пресата. Някои от авторите са предпочели да останат анонимни. Не ги виня, тъй като историята наистина е път към мрака. И така, слушайте:

Бойко Методиев Борисов е роден на 13.06.1959 г. в Банкя (тогава, с. Банкя). Баща му, Методи Борисов, е бил служител в ГУ на МВР, а майка му – начална учителка. Няма данни за репресии, ограничения, лошо отношение на управляващата комунистическа власт. Просто едно средно, порядъчно социалистическо семейство, въпреки твърденият от Борисов

факт, че дядо му е бил сред жертвите на Народния съд. Момчето завършва гимназия в Баня и е комсомолски секретар на училището.

През 1977 г. кандидатства във Висша специална школа на МВР, в Симеоново, факултет Държавна сигурност, но е пренасочен и приет във факултет „Противопожарна охрана“. Лично аз не съм склонна да приема твърдението му, че това пренасочване се дължало на факта, че на него гледали като на „народен враг“, заради политическото минало на дядо му. Мисля, че, ако комунистите го бяха възприемали така, той никога нямаше да бъде комсомолски секретар на училище, баща му никога нямаше да работи в системата на МВР, а Бойко нямаше и да припари до прага на школата в Симеоново. Познавам хора, които наистина са били възприемани като противници на режима, поради произхода им и знам какво беше отношението към тях. Мисля, че Борисов е бил възприеман като „наше момче“, но е показал твърде посредствени резултати на изпитите и е бил приет по специалност, към която другите кандидати са проявявали по-малко интерес. Мнението ми се корени във факта, че, видно от речите му, никога не е бил обременен с кой знае колко висок коефициент на интелигентност. В това отношение, си е един типичен български политик.

Както и да е, през 1982 г. се дипломира по специалността противопожарна техника и безопасност с чин младши лейтенант. Проявява се като активен състезател по карате. Бил е треньор на националния ни отбор.

Още едно доказателство за топло отношение с властта е, че в периода 1985–1990 г. е преподавател и завеждащ катедра във Висшия институт за подготовка на офицери към МВР. Защитил е докторска дисертация, което на времето беше доказателство за лоялност към управляващата партия, в която членува.

Свидетелство за това, че са му вярвали е командировката през 1989 г. в района на Каолиново, Дулово и Разград с курсантски взвод за охрана на селскостопански обекти, а не, както той твърди в интервю през 2001 г. „начело на батальон“.

През 1990 г. младежът отказва да подпише декларация за деполитизиране, напуска МВР и си остава член на БКП. Точно в този период започва личен бизнес в охранителната дейност.

През 1991 г. основава частна охранителна фирма, „Ипон-1“ ООД, която осигурява охраната на личности като Тодор Живков и Симеон Сакскобурготски. След охраната на последния започва и неговата политическа кариера.

За периода 1990–2000 г. е съдружник с емблематични личности от престъпния свят, които, според спецслужбите, контролират наркотрафика, проституцията и редица контрабандни канали. Но, разбира се, на този период ще се спрем отделно и в детайли.

Бляскавата политическа кариера на Борисов започва през 2001 г., когато, при управлението на НДСВ, става главен секретар на МВР и получава чин „полковник“. През 2002 г. е повишен в чин „генерал-майор“, а през 2004 г. – в чин „генерал-лейтенант“. От този период огънят на политическата слава на момчето от Банкя пламва с пълна сила и на бившите му господари ще е много трудно да потушат пожара, запален от пожарникаря. Нищо лошо в това. Всеки редник носи в раницата си генералски пагони, а в България е бил коронясван свинар и поредица дебили и имбецили са поемали държавното кормило. Това у нас си е просто традиция. На Бойко не му липсва определен вид евтин и лъскав мачовски чар. С изтърганото си черно яке, с престонародната си реч и умелия стил, в който имитира енергичност, усърдие и откровеност той добива висока квота на популярност. „Бате Бойко, ти си МЪЖ!“ – пишат ученичките, а „24 часа“, „Труд“ и други медии се захласват да героизират момъка и да му създават образа на един съвременен Робин Худ. Не може да се отрече, че го правят добре. Докато Костов се отнасяше към медиите с хладна деловитост, Симеон – с аристократично презрение, а Сергей Станишев с досадата и грубостта на интелектуално незрял човек, Бойко Борисов умее да ги ухажва. Той изпада в умиление пред всяка камера. Обича да го снимат, да записват „бисерите му“, да държи речи и да бъде център на внимание. Най-голямата му цел в живота е славата. Доколкото аз знам, това е единственият политик, който е позирал почти гол, за да демонстрира бицепсите си. Тия наглед безобидни симптоми на медиен рицар, на герой в стил Джеймс Бонд сочат към много тревожни перспективи. Мисля, че този човек е склонен да подпише договор с дявола, да продаде идеали, близки и чувства, заради властта и славата, която тя носи. При него тия импулси са болестни и напомнят проявите на мегаломанията.

През 2005 година Борисов е все още лоялен на НДСВ и е техен водач на листа в два многомандатни избирателни района. Избран е и в двата, но се отказва в полза на работата си в МВР. Неговата заветна цел е една – да стане министър на вътрешните работи. Очевидно, за да цари мир в тройната коалиция, тези негови амбиции биват отклонени. Така през септември, 2005 г. Борисов напуска системата на МВР, а всички политици си вземат беля на главата. Те едва ли съзнават с каква

гигантска амбиция си имат работа, че това е човек, който би сторил всичко, за да я удовлетвори.

През октомври, 2005 г. Борисов става кмет на София, а през март, 2006 г. основава ГЕРБ, движение, което се интересува повече да се наложи на вътрешната политическа сцена, отколкото от Европейското развитие на България. На 03.12. движението става партия, като Цветан Цветанов е кукла и фигурант, а истински командос е неформалният лидер, Бойко Борисов. На местните избори генералът е заявявал, че местните организации на ГЕРБ само ще издигат кандидатите, но той и единствено той ще ги утвърждава. „Партията това съм аз!“ – такава е идеологията на бившия пожарникар, който сега е най-популярният политик в страната, според последните социологически проучвания.

Нека сега се върнем към оня тъмен период, когато Борисов се е занимавал с частен бизнес, периодът, който е причина да ме побиват тръпки само при мисълта, че този човек може да оглави изпълнителната власт на България.

През тия години той има дялово участие в следните тринадесет фирми:

„Ипон-1“ ООД, регистрирана на 13.09.1991 г. на адрес: София, „Ракowski“ 209. В нея е съдружник с баща си, с ЖИВКО ДЕЛЧЕВ и ПАВЕЛ АЛЕКСИЕВ;

„Ипон-2“ ООД – регистрирана на същия адрес през 1992 г. със съсобственик ЦВЕТЕЛИНА БОРИСЛАВОВА;

„Ипон – Агенция за сигурност и охрана“ ООД – регистрирана през април, 1998 г. със съдружници ВЛАДИМИР ПЕТЕВ и ВАСИЛ КАЛУГЕРОВ. Изпълнителен директор е МЛАДЕН ГЕОРГИЕВ. Тук Борисов участва чрез друга своя фирма, „Биум – 99“ ЕООД;

„Интербулпред“ – АД, регистрирана през есента на 1997 г. с уставен капитал един милион лв. В Съвета на директорите влизат: ЕВСТАТИ ГЮРОВ, ЧАВДАР ЧЕРНЕВ, РУМЕН НИКОЛОВ и ВЛАДИМИР ПЕТЕВ;

„Тео Интернационал“ АД – Бургас. Регистрирана е през 1996 г. Бойко Борисов е член на Съвета на директорите, заедно с РУМЕН НИКОЛОВ – ПАШАТА. Впоследствие са заменени с ИВО КАМЕНОВ ГЕОРГИЕВ и НЕДЯЛКО КИРЕЗИЕВ.

Това е единствената фирма на генерала, чийто бизнес открито завоюва през периода 1994–1997 г. Уличена е в производство на фалшиви цигари „Марлборо“ и „Мелник“ във фабриката в Крайморие.

Борисов се оттегля на 24.06.1996 г. след скандал и бягство на

третия собственик, Емил Райков. Аферата е разкрита на 25.03.1995 г., но делото е потулено и фабриката работи още две години. Румен Николов, „Пашата“ и Бойко Борисов не са разпитвани изобщо. По това време директор на РПУ е Георги Пенев, който през 2001 година става регионален изпълнителен директор на охранителната фирма на Борисов;

„Джи енд Би Травъл къмпани“ – регистрирана е през есента на 1994 г. Свързана е със СИК. Съдружници са Борисов, „София Делта“ ООД и др. През април, 1996 г. фирмата е одобрена за купувач на 55% от акциите на грандхотел „София“ за 8,5 млн. долара. Сделката се проваля, поради неплащане на първата вноски;

„Прахайм“ ООД – Червен бряг – учредена през 1996 г. Дейността ѝ е производство на сапуни и миешки препарати. Съдружници са Борисов, Цв. Бориславова и „Прайм инвестмънт тръст“. Последният е един от основните акционери и учредители на ТС Банк;

„Будоинвест“ ООД. Съдружници в нея са Румен Цветков, АЛЕКСЕЙ ПЕТРОВ. Фирмата съществува до август, 1998 г.;

„Би енд Пи комерс“ ООД – регистрирана е през май, 2001 г. Съсобственици в нея са Б. Борисов и Пламен Петров;

„Цебра“ ООД – регистрирана е през 1994 г. Съдружници на Борисов са Цветелина Бориславова и Живко Делчев;

„Ти Би Ай-97“ – Съдружници са Б. Борисов и Тодор Толев;

„Сириус-2“ ООД – регистрирана е през 1992 г. със съдружници Б. Борисов и Цв. Бориславова;

„Химтекс“ АД. В Съвета на директорите са Б. Борисов, Цв. Бориславова и Мирослав Дерменджиев. Борисов е съдружник до 1997 г. Впоследствие, на негово място в съвета на директорите влиза майката на Цветелина, родена през 1929 г. (68-годишна).

Е, и какво? Биха ме попитали някои от вас. Законът не забранява нито да регистрираш множество фирми, нито да бъдеш богат. Разбира се, че е така. Съществува, обаче, дребният въпрос кой стои зад тия дружества и що за хора са съдружниците на Борисов.

Нека се захванем с този въпрос, за да изясня позицията си:

Нека започнем анализа с Цветелина Бориславова:

Това е жената, с която Борисов, според формулата на римското право споделя трапеза и легло.

Цветелина е родена, за разлика от Бойко, както се изразяват англичаните, със сребърна лъжица в устата. Баща ѝ, Борислав Карагъзов, е бил технически и материално отговорно лице в поредица български посолства (в САЩ, Индонезия, Румъния). Девојката завършва английска

и испанска филология, а впоследствие, Международни икономически отношения в УНСС. Известно време работи в свързаното със спецслужбите външноотърговско дружество, „Инко“. Впоследствие, през 1989 г. напуска последната си държавна „служба“ и се заема с частен бизнес. Участва в девет фирми, от които особено интересна е офшорната компания „Трол“, регистрирана в Лихтенщайн, като е управител на търговското ѝ представителство в България, регистрирано на адреса на „Ипон“.

Председател е на две фондации, а от октомври, 2001 г. е председател на надзорния съвет на „Сибанк“.

Нека видим кои са най-близките партньори на Борисов в бизнеса, които за улеснение на читателите съм изписала с главни букви при описание на фирмите на генерала:

Павел Алексиев е известен с това, че някои от фирмите му са в списъка на кредитните милионери. Близък е до фондация „Отворено общество“. Бил е собственик на „Солекс“ в с. Петърч – един от най-крупните длъжници на Българска земеделска каса.

Владимир Петев е бивш служител на СГУ-ДС.

Младен Георгиев – съдружник в охранителната фирма на Борисов е бивш служител в сектор „Вътрешен тероризъм“ на СЦБОП и е известен с връзките си в силови и престъпни групировки. През лятото на 2001 г. отговаря пряко за охраната на съпругата на Сакскобурготски, доня Маргарита.

Иво Каменов е един от главните съдружници във фирмите на империята ТИМ, варненска групировка с охранителен бизнес и съмнения за участие в трафик на крадени коли. През 1996 г. влиза в престрелка с хора на бившите барети, като деловият конфликт е за подялба на контрола над проститутките в Златни пясъци. Сега е собственик на телевизия МСАТ.

Евстати Гюров след 1982 г. е работил по линията на ДС в V РПУ и четвърто управление на ДС (икономическо направление), София. Известен е с връзките си с чеченски групировки.

Румен Николов (Пашата) е бивш служител на спецотряда за борба с тероризма. Той е един от лидерите на силовите структури в България. Съдружник е във фирмите „СИК“ и „Спартак“.

Живко Делчев контролира ТС Банк, „банката на мутрите“. През тази банка преминават парите, натрупани с рекет и друга престъпна дейност и се участва в приватизацията, тъй като не се контролира произхода на парите, получени като кредит. Рефинансирана е чрез сума в размер на 5 500 000 000 лева от ДСК и е цъфтяла на гърба на клетите

български спестители.

Румен Цветков е известен в силовите структури и до средата на 90-те години контролира „Реал“ – фирма на „Мултигруп“.

Алексей Петров е бивш служител на спецотряда за борба с тероризма. Заподозрян е за участие в наркотрафик.

Това е положението, като за краткост спестих още някои връзки с подобни личности. Ако генералът-пожарникар се беше задоволил да пере парите, придобити по съмнителен начин и да облагородява чрез богатството следващото си поколение, не бих си дала труда да ви досаждам с този отчет. В крайна сметка, тук е не само Абсурдистан, а и Мутристан и май отдавна сме се примирили и уморили да се борим с мафията. Та Борисов би могъл да си изживее живота тихо, кротко и сладко с натрупаните пари. Такива като него не сънуват кошмари, нито ги терзаят спазми на болната съвест. Да, но не се задоволи с това, защото страда от мания за величие. Докато е бил главен секретар на МВР през периода 2001–2005 година, в авторитетното списание „Конгрешънъл куотърли“ Джеф Стайн е написал за него на 02.03.2007 г.: „Борисов е използвал своя пост, за да помогне на престъпните си връзки да унищожат конкуренцията си в подземния свят... От назначението му като секретар на МВР през 2001 г. има голям брой убийства на личности, свързани с криминални групировки в България. Нито едно от тях не е разрешено...“

Кажете ми, какъв е този политик, заради когото за родината му е казано: „Докато другите държави си имат мафия, в България мафията си има държава.“?

Мисля, че, ако Борисов има капчица съвест, ще се отдръпне от светлините на сцената, ще подтисне жаждата си за слава и власт и ще се задоволи да не свири първа цигулка. Миналото му е твърде тъмно. Жал ми е за оня българин в Чикаго, който е казал, че Бойко Борисов е последната надежда на България. България, изглежда, е останала без надежда. Народът ни симпатизира най-силно на човек, замесен до ушите в престъпния свят, а на второ място на посткомунистическите креатури, които ограбиха държавата и за които източването на милиарди са „глупости“ и дребна работа. Трябва ли да избираме между един и друг мафиот?

Господин Борисов, ако информацията ми е погрешна, опровергайте ме и официално, пред медиите ще Ви се извиня. Не забравяйте, обаче, че Търговският регистър е публичен и всеки може да провери верността на твърденията ми. Ако казаното отговаря на фактите, постъпете доблестно и се откажете от главната роля! Ако вие сте премиер, България

ще стане заложник на вътрешните борби между групировките. Дори и искрено да го искате, можете ли да се отървете с лекота от старите си ортаци? Не допускате Родината да плаща за греховете на вашето минало! Нали сам виждате, че, доброволно или не, то е и ваше настояще? Какво Ви принуждава иначе да правите мили очи на агент Гоце? Какво Ви накара, въпреки амбициите си, да се откажете от президентската надпревара и да подвиете опашка пред Първанов? Редно ли е да останете в политиката, когато сте дирижиран от дългата ръка на старите си господари? Застанете зад някой неопетнен и достоен политик от дясното пространство и го подкрепете безапелационно! Тогава натрупаното зло и натрупаната вина ще бъдат забравени. Помислете за страната си, която е в гибелна опасност!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11016>]